

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6.10.2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a soudců Mgr. Daniely Jeřábkové a Mgr. Jana Hostaše v trestní věci obžalovaného M. S., nar. , *takto:*

K odvolání státního zástupce a obžalovaného M. S. se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 13.3.2014 č.j. 8T 66/2011 – 633 v *odsuzující části* (ve výroku o vině a o trestu) a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný

M. S.

nar. v , trvale bytem ,

se uznává vinným, že

1) v přesně nezjištěný den v období od 1.7.2007 do 20.7.2007, pravděpodobně kolem 15.7. 2007 na letním táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení se sídlem , kde působil jako osoba se zodpovědností za děti, si do svého stanu pozval tehdy *poškozeného J. P., nar. ,* lehl si k němu na postel, po dobu asi 45 minut ho hladil po zádech i po těle a sahal mu na přirození, povídal mu o erekci jiného chlapce při saunování a poté mu svojí rukou stimuloval penis jako při masturbaci, kdy poškozený vzhledem ke svému věku nedosáhl erekce ani ejakulace, naopak byl situací natolik zaskočen a vystrašený, že se jednání obviněného jako dospělého nadřízeného slovně ani fyzicky nebránil a jednání obviněného ukončil tím, že prohlásil, že je unavený a musí odejít na hlídku, po návratu z letního tábora poškozený z důvodu uvedeného jednání obviněného přestal oddíl občanského sdružení navštěvovat,

2) v přesně nezjištěných dnech v období od 1.7.2007 do 20.7.2007, den po události popsané v bodě 1), na letním dětském táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], kde mu byl jako tzv. "patronovi" svěřen **poškozený V [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE]**, nejméně v jednom případě při setkání o samotě ve svém stanu se poškozeného dotýkal, hladil ho, a to postupem času i na intimních místech a toto jeho jednání vyústilo až v dráždění penisu poškozeného rukou obviněného zakončeného ejakulací poškozeného, který byl jednáním obviněného natolik zaskočen, že se uvedenému jednání obviněného fyzicky ani verbálně nebránil,

tedy

pod body 1) a 2)

- osobu mladší než 15 let jiným způsobem pohlavně zneužil a uvedený čin spáchal na osobě svěřené jeho doзору, zneužívaje její závislosti,
- úmyslně vydal osobu mladší 18 let nebezpečí zpustnutí tím, že ji svedl k nemravnému životu,

3) v přesně nezjištěných dnech v období od 29.6.2008 do 18.7.2008 na letním dětském táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], kde mu byl opět jako tzv. "patronovi" svěřen **poškozený V [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE]**, se s tímto postupně sbližoval, při jejich setkáních o samotě ve stanu obviněného se poškozeného dotýkal, hladil ho, a to s postupem času i na intimních místech, kdy tato jednání obviněného vyústila cca v šesti případech až v dráždění penisu poškozeného rukou obviněného zakončeném ejakulací poškozeného, který byl jednáním obviněného natolik zaskočen, že se uvedenému jednání obviněného fyzicky ani verbálně nebránil,

pod bodem 3)

- osobu mladší než 15 let jiným způsobem pohlavně zneužil a uvedený čin spáchal na osobě svěřené jeho doзору, zneužívaje její závislosti,
- úmyslně vydal osobu mladší 18 let nebezpečí zpustnutí tím, že ji svedl k nemravnému životu,

t í m s p á c h a l

pod body 1) a 2)

- pokračující trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (**dále jen „trestní zákon“**),
- pokračující trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona,

pod bodem 3)

- pokračující trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona
- pokračující trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona a

o d s u z u j e s e

podle § 242 odst. 2 a § 35 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 2 /dvou/ roků**, jehož výkon se mu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **v trvání 3 /tří/ roků**.

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti**, a to zákazu veškerých činností souvisejících s prací s dětmi a mladistvými ve výměře 5 roků.

Ve zprošťujícím výroku zůstává napadený rozsudek beze změny.

O d ů v o d n ě n í

A.

Okresní soud v Tachově napadeným rozsudkem, který je již druhým ve věci vyhlášeným, pod body 1) a 2) výroku o vině uznal obžalovaného M. S. vinným pokračujícím trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona v jednočinném souběhu s pokračujícím trestným činem ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního zákona. Obžalovaný se těchto trestných činů měl dopustit jednáními popsány pod body 1) a 2) výroku tohoto rozsudku krajského soudu.

Pod bodem 3) výroku o vině uznal soud I. stupně obžalovaného vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona v jednočinném souběhu s pokračujícím trestným činem ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního zákona. Obžalovaný se ho měl dopustit jednáním popsáným pod bodem 3) výroku tohoto rozsudku krajského soudu.

Soud I. stupně obžalovanému za tato jednání uložil podle § 242 odst. 2 a § 35 odst. 1 trestního zákona úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon mu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 roků. Podle § 49 odst. 1 trestního zákona mu zároveň uložil trest zákazu činnosti, a to zákaz veškerých činností souvisejících s prací s dětmi a mladistvými ve výměře 5 roků.

Napadený rozsudek obsahuje kromě odsuzující části i zprošťující výrok, jímž byl obžalovaný podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek popsáný v jejím bodě 4) spočívající v tom, že:

„v přesně nezjištěných dnech v období od 13.11.2008 do 17.11.2008 při čtyřdenním přechodu Nízkých Tater, Slovenská republika, akci pořádané v rámci občanského sdružení [redacted] se sídlem [redacted], [redacted], v blíže nezjištěném penzionu, když spal na pokoji na jednom dvojlůžku s tehdy nezletilou poškozenou K. V., nar. [redacted], která mu byla jako tzv. "patronovi" svěřena, poškozenou po dobu asi 20 minut osahával na holém těle pod pyžamem, kdy jí sahal na prsa, hladil ji po holých nohách a na lýtkách, čemuž se poškozená ze strachu nebránila, neboť pro ni obviněný byl nejen kamarádem, ale také autorita, neboť byl funkcionářem občanského sdružení [redacted].“

Obžaloba v tomto jednání spatřovala trestné činy pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního zákona. Soud I. stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Z odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k tomuto výroku vyplývá, že okresní soud neuvěřil svědeckým výpovědím poškozené K. V. Zdůraznil, že kromě poškozené žádný další svědek její verzi nepotvrdil, naopak výpovědi svědka M. D. má soud I. stupně za prokázané, že při zájezdu do Paříže uskutečněném v následujících letech poškozená přespala celkem dvakrát na společné posteli mezi jmenovaným svědkem a obžalovaným, kam se jim vnutila, a to přesto, že se podle svého vyjádření obžalovaného po předchozí zkušenosti v Nizkých Tatrách (stíhané jednání) bála.

B.

Proti citovanému rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jak státní zástupce, tak obžalovaný.

Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného do zprošťujícího výroku a do výroku o trestu. Ztotožnil se s popisem skutku pojatým do výroku o vině pod body 1) – 3) i s korespondující částí odůvodnění. Podmíněně odložený trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti považuje za akceptovatelné. Nesouhlasí s výměrou trestu ani stanovenou zkušební dobou, které naopak za dostatečné nepovažuje. Okresní soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku rozebral polehčující a přitěžující okolnosti, ovšem náležitě je nepromítl do trestu odnětí svobody. Státní zástupce má za to, že by byl přiměřeným trest odnětí svobody ve výměře 3 roků se stanovením zkušební doby v trvání 5 let.

Státní zástupce nesouhlasí s hodnocením důkazů nalézacím soudem ve vztahu ke zprošťujícímu výroku. Vytýká mu, že nepřiměřeně diskvalifikoval výpovědi poškozené V. a naopak akcentoval výpovědi obžalovaného a svědka D. s odkazem na závěry znalců PhDr. Humhala a MUDr. Brzka. Státní zástupce zdůraznil, že poškozená vypovídala v přípravném řízení i v hlavním líčení konzistentně. Byla podrobena znaleckému zkoumání znalců, kteří podali její komplexní psychiatricko-psychologické posouzení, aniž by u ní dospěli k závěrům o její nevěrohodnosti. Naopak aprobovali její výpovědi pro dané řízení s tím, že byla vystavena jednání kladenému obžalovanému za vinu. Státní zástupce v té souvislosti cituje závěry a výpovědi obou jmenovaných znalců. Zdůraznil, že odpovědnost za chování poškozené byla na straně obžalovaného, který jako vedoucí – odpovědná osoba – neměl připustit konzumaci alkoholu nezletilými a mladistvými a měl V. z pokoje vyhodit. Podle státního zástupce, když navíc útoku na poškozenou V. mohla předcházet z její strany určitá iniciace, zapadá i závěr znalce MUDr. Brzka, který sice současně přítomnou preferenci dospívajících chlapců i dívek označil za velkou vzácnost, na druhou stranu však jednoznačně potvrdil, že v rozhodné době nebyla u obžalovaného přítomna jakákoliv duševní choroba nebo porucha. Odkaz nalézacího soudu na závěry tohoto znalce je proto z tohoto pohledu lichý.

Státní zástupce navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu

k novému projednání a rozhodnutí a jednak podle § 259 odst. 3, odst. 4 trestního řádu ve shora naznačeném smyslu sám ve věci rozhodl.

Obžalovaný podal odvolání prostřednictvím svého obhájce proti výrokům o vině pod body 1) – 3) a výroku o trestu. Namítl, že provedené důkazy neprokázaly, že obžalovaný stíhané trestné činy spáchal. Napadený rozsudek považuje za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, pokud nalézací soud při stejných důkazech dospěl ve druhém rozsudku k opačnému závěru, než v prvním. Považuje to za porušení práva na spravedlivý proces. Druhý rozsudek považuje za překvapivý a je nepřezkoumatelné, jak okresní soud dospěl k opačnému hodnocení důkazů. Věc je o to méně srozumitelná, že odvolací soud v rozhodnutí, kterým vrátil věc soudu I. stupně, nenamítl chybné hodnocení důkazů, nýbrž žádal o provedení konkrétních doplňujících důkazů. Ve vztahu k namítané nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti obžalovaný poukazuje na nálezy Ústavního soudu č.j. I. ÚS 2445/09 a I. ÚS 2227/10-1. Vytýká okresnímu soudu, že mezery v důkazech nahradil nepřezkoumatelnou změnou postoje ke zjištěným skutečnostem. Zkreslil výpovědi svědků C [REDAKCE] a F [REDAKCE], což následně umožnilo nástup úvah o tom, že se skutky mohly stát. Namítl neprůkaznost a nejasnost objektivní stránky trestného činu a absenci jeho subjektivní stránky.

Obžalovaný namítá, že rodiče údajných poškozených vypovídali tzv. až ze třetí ruky. Z provedených důkazů vyplývá, že poškození ani jejich rodiče trestní oznámení nepodávali. Rodiče poškozené na táborech navštívili, ale nevšimli si, že by děti byly jakkoli zdeptané nebo měly problémy. Podle rodičů nemají problémy ani nyní. Trestní oznámení připravil Fond ohrožených dětí, což je občanské sdružení, jehož role je v této věci minimálně nedůvěryhodná. Aby tato organizace dostávala granty, dotace a dary, potřebuje zneužívané děti. Jde zhruba o částku 60.000.000,- Kč ročně, proto mají osoby existenčně závislé na fondu ohrožených dětí tendenci věci zkreslovat, zveličovat a zřejmě i kriminalizovat. O této tendenci svědčí v odvolání citované vyjádření bývalého předsedy Městského soudu v Praze na právní konferenci o kriminalizaci z října 2011.

Obžalovaný dovozuje, že se okresní soud nevyrovnal se závažným vzkazem, který poškozený B [REDAKCE] zaslal soudu prostřednictvím své matky. Cituje výpověď jmenované, podle níž jediná touha poškozeného je, aby to skončilo, nemá zájem, aby obžalovaný šel do vězení. Je mu obžalovaného líto. Byl by rád, i kdyby to skončilo tak, že by obžalovaného neodsoudili. Dokonce v tomto vzkazu poškozený vyvracel, že šlo v této věci o sexuální zneužívání. Okresní soud na tento vzkaz nereagoval a znovu nevyslechl poškozeného. Odvolatel dovozuje, že se v poškozeném mohlo ozvat svědomí a jeho vyjádření zapadá do činnosti Fondu ohrožených dětí a tendence vyvolat iluzi, že jde o hromadnou záležitost a hysterizovat atmosféru kolem ní, které se mohli poškození leknout. Poškozený B [REDAKCE] je nadprůměrně kreativním člověkem s větší dávkou fantazie a má puzení zdivadelňovat život.

Obžalovaný dále v odvolání polemizuje s argumenty okresního soudu uvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k bodu 3) výroku o vině o tom, že poškozený B [REDAKCE] neměl důvod se obžalovanému mstít, nechť celou záležitost zveřejňovat a při jeho výslechu nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo možné dovodit, že je veden záští vůči obžalovanému. Ten vytkl okresnímu soudu, že se v tomto směru nevyrovnal s celou věcí komplexně. Ani ze znaleckých posudků nevyplynulo nic nového. Sexuální orientace obžalovaného je v normě, zatímco u poškozených nebyla zjištěna „prášilovská lhavost“. Podle názoru obžalovaného okresní soud nevzal v úvahu, že není možné popsat nezpochybnitelně,

určitě a jednoznačně objektivní ani subjektivní stránku trestného činu a doložit je nezvratnými důkazy.

Obžalovaný zpochybňuje postup soudu I. stupně, který v obou rozsudcích změnil svůj postoj k četnosti jednání obžalovaného vůči oběma poškozeným. Závěr okresního soudu o tom, že k pohlavnímu zneužití obžalovaným nedošlo šestkrát, ale jednou, považuje za kompromisní. Dále není přezkoumatelné, z čeho okresní soud vycházel v tvrzení, že obě svědkyně mohly přespát i jinde (než ve společnosti obžalovaného), to svědkyně nikdy neuvedly. Naopak z jejich výpovědí vyplývá, že obžalovaný nikdy nespál sám. I v tomto směru okresní soud nepřipustně a nevysvětlitelně dospěl v obou rozsudcích k opačným závěrům. Ve vztahu k bodu 3) výroku o vině obžalovaný namítl, že poškození nebyli osoby jemu svěřené. Nebylo prokázáno, že by byl jejich vedoucí, ani to, že by za ně nesl odpovědnost. V tomto směru rozsudek není přezkoumatelný.

Odvolatel dále namítl, že mu nebyl prokázán jakýkoliv úmysl, který je nutným znakem trestných činů, jimiž byl uznán vinným. Okresní soud s touto skutečností nevyrovnal. Subjektivní stránka neplyne ani z usnesení o zahájení trestního stíhání, ani z obžaloby, ani z prvního nebo druhého rozsudku. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný trpěl jakoukoli sexuální úchylkou, že by si sexuálními praktikami dokazoval svou nadřazenost, že by jen experimentoval, zda ho podobné praktiky vzruší, nebo že by chtěl trýznit své svěřence. Odvolatel v tomto směru poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.11.2006 sp. zn. 4 Tz 105/2006.

Odvolatel vytýká soudu I. stupně, že nedostatečně popsal objektivní stránku trestného činu a popis skutků č. 2 a 3 se shoduje. Obžalovaný namítá, že nikdo kromě obžalovaného a údajných poškozených neví, jak se skutky staly. Může jít o pomstu či podivnou hru nezletilých, nebo vše začalo pouhým plácnutím, kdy se hoch v pubertě pokusil udělat zajímavým. Odvolatel znovu poukazuje na to, že v prvním rozsudku byly okolnosti vykládány ve prospěch obžalovaného, ve druhém bez přezkoumatelného důvodu vyloženy v jeho neprospěch. Poukazuje na zásadu stíhání pouze ze zákonných důvodů a spravedlivého procesu a na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 105/2006 a nálezy Ústavního soudu I. ÚS 46/96. Zdůrazňuje, že v záznamu o sdělení obvinění musí být uvedena i subjektivní stránka trestného činu, tedy zavinění, případně i pohnutka a následek. Dovojuje u poškozených možnou motivaci obžalovanému škodit, neboť jinak by museli nést odpovědnost za křivé obvinění a pomstu. Obžalovaný dovozuje, že v současné době není možné popsat nezpochybnitelně, nevyvratitelně a jednoznačně objektivní ani subjektivní stránku trestného činu a podložit je nezvratnými důkazy.

Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud podle § 259 odst. 3 nebo odst. 1 ve spojení s ust. § 226 písm. b) trestního řádu ve věci rozhodl tak, že obžalovaného zproští v celém rozsahu obžaloby, anebo věc vrátí soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

C.

Krajský soud v Plzni z podnětu obou odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku (odsuzující i zprošťující části) i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlédnout jen tehdy, pokud by měly vliv na

správnost odvoláním napadených výroků. Až na níže uvedenou částečnou výhradu k právní kvalifikaci jednání obžalovaného se ztotožnil se všemi výroky napadeného rozsudku.

D.

Soud I. stupně prvním rozsudkem v této trestní věci vyhlášeným ze dne 18.12.2012 č.j. 8T 66/2011 – 466 podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil obžalovaného v celém rozsahu obžaloby. Dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které je obžalovaný stíhán.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 10.6.2013 sp. zn. 6To 185/2013 z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. a) – c) trestního řádu zmíněný zprošťující rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud vytkl nalézacímu soudu, že hodnotil důkazy jednostranně, akcentoval důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného a dostatečně se nezabýval těmi usvědčujícími. Nekriticky považoval za věrohodné výpovědi svědků popisujících režim na táborech apod. (vesměs členů sdružení [REDAKCE] a známých obžalovaného). Krajský soud nabídl úvahu, zda jejich svědecké výpovědi nemohou být tendenční a zkreslené vedené snahou obhájit činnost sdružení [REDAKCE], praktickou realizaci činnosti této organizace a případně zakrýt vlastní pochybení, zvláště za situace, kdy byla činnost sdružení vyšetřována policejními orgány. Soud II. stupně v té souvislosti odkázal na závěry znalců z oboru zdravotnictví – klinická psychologie a dětská a dorostová psychiatrie (čerpající mimo jiné z vyšetření poškozených a údajů, které tito znalci sdělili), podle nichž pravidla a předpisy sdružení [REDAKCE] a praktická realizace činnosti této organizace vykazovala známky četných hrubých pochybení proti běžně uznávaným normám organizací zaměřených na zdravý tělesný a psychický vývoj a výchovu nezletilých dětí.

Soud II. stupně nalézacímu soudu vytkl, že v odůvodnění prvního rozsudku nerozebral výpovědi poškozených a neuvěřil jim, ačkoli konstatoval, že vypovídali v přípravném řízení i v hlavním líčení shodně a znaleckým zkoumáním nebyly zjištěny závažné skutečnosti svědčící pro jejich nevěrohodnost. Okresní soud nevysvětlil, jaká by byla motivace poškozených ke křivému svědectví a nepravdivému obvinění obžalovaného. Znalecké posudky ani další důkazy takovou motivaci nenabízely. Soud II. stupně poukázal na to, že celá věc vyšla najevo až následně a nic nesvědčí o motivu pomsty u poškozených.

Soud II. stupně uložil nalézacímu soudu zaměřit dokazování a objasnění skutečností předcházejících zahájení trestního stíhání. Soud I. stupně měl obstarat článek uveřejněný v časopisu Reflex, po jehož přečtení se poškozený V [REDAKCE] B [REDAKCE] svěřil dalším osobám. Měl si vyžádat informace a důkazy k šetření, které ve vztahu k činnosti sdružení [REDAKCE] prováděl Fond ohrožených dětí, a to zejména ve vztahu k projednávaným případům. Dále mu bylo uloženo obstarat si informace o průběhu a výsledcích v šetření Policie České republiky ve vztahu k činnosti sdružení [REDAKCE] na základě záznamů o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 12.2.2010 a zjistit, zda trestní řízení vyústilo v trestní stíhání nebo odsouzení někoho jiného z řad vedoucích sdružení než obžalovaného, obstarat si podrobnější informace o tomto trestním stíhání a jeho výsledcích.

Okresní soud měl dále v novém řízení vyslechnout jako svědkyni psycholožku PhDr. M. I., která měla v době, kdy událost vyšla najevo, v péči poškozeného V. B. Krajský soud považoval dále za nutné vyslechnout jako svědky rodiče poškozených k okolnostem uvedeným v usnesení odvolacího soudu. Okresní soud si dále měl vyžádat písemný dodatek k psychiatricko-psychologickému znaleckému posudku, v němž měli znalci shrnout, která znalecká zjištění vyplývající ze spisového materiálu, z použitých testových metod a z psychologického a psychiatrického vyšetření poškozených svědčí ve prospěch jejich obecné a specifické věrohodnosti a které případně svědčí v její neprospěch. Soud I. stupně si dále měl vyžádat od znalce psychiatra, který zkoumal duševní stav obžalovaného, dodatek ke znaleckému posudku, v němž by se znalec vyjádřil, zda by nové falometrické vyšetření s použitím státním zástupcem navrhovaných metod zobrazování podnětů mohlo přinést validní výsledky pro stanovení diagnózy a v kladném případě takové nové vyšetření provést a jeho výsledky zohlednit v novém znaleckém posudku.

Soud I. stupně v novém řízení splnil pokyny k doplnění dokazování dané odvolacím soudem. Vyslechl jako svědkyni psycholožku PhDr. M. I., rodiče obou poškozených, svědkyni L. K., která se vyjadřovala zejména ke stylu novinářské práce redaktora časopisu Reflex a autora inkriminovaného článku, provedl listinné důkazy včetně zprávy Fondu ohrožených dětí shrnující průběh a výsledky šetření, které tento fond v projednávané věci prováděl. Okresní soud si dále obstaral soudem II. stupně požadované doplňky znaleckých posudků.

Krajský soud už na tomto místě musí odmítnout odvolací námitky obžalovaného, že napadený rozsudek je překvapivý a tím došlo k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces. Obžalovaný vytýká v té souvislosti okresnímu soudu, že bez náležitých důkazů bez přesvědčivých argumentů „otočil“ svůj názor a ve třech bodech obžaloby na rozdíl prvního zprošťujícího rozsudku obžalovaného uznal vinným. Soud II. stupně se s těmito námitkami neztotožnil. Především okresní soud po zrušení prvního zprošťujícího rozsudku doplňoval dokazování a nové důkazy zahrnul do svého hodnocení. Kromě toho reagoval na pokyny odvolacího soudu, který poukázal na vady v hodnocení důkazů a na to, že se soud I. stupně v původním řízení důsledně nezabýval všemi skutečnostmi svědčícími v neprospěch obžalovaného. Podle názoru odvolacího soudu není napadený rozsudek nepřezkoumatelný (v odsuzující ani ve zprošťující části) a okresní soud v jeho odůvodnění způsobem odpovídajícím v ust. § 125 odst. 1 trestního řádu vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, na základě jakých důkazů a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, zvláště pokud si odporovaly. Přiměřeně se vypořádal s obhajobou obžalovaného. Krajský soud se v zásadě s jeho argumenty týkajícími se hodnocení důkazů a z toho vyplývajících skutkovými závěry ztotožnil.

Soud I. stupně v původním a novém řízení provedl dostatek důkazů, které mu umožnily zjistit skutkový stav věci v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Podle názoru odvolacího soudu je dokazování úplné a nenabízí se žádný důkaz, který by mohl precizněji objasnit skutkový stav věci. Koneckonců odvolatelé ani doplnění dokazování nenavrhovali (s níže uvedenou výhradou týkající se nového výslechu poškozeného V. B.).

Oba odvolatelé okresnímu soudu vytkli vadné hodnocení provedených důkazů, obžalovaný ve vztahu k odsuzující části, státní zástupce ve vztahu ke zprošťujícímu výroku. Krajský soud v obecné rovině upozorňuje na zásady vyplývající z ustanovení § 259 odst. 3 a §

263 odst. 7 trestního řádu, z nichž lze především dovodit, že těžiště dokazování a zjišťování skutkového stavu věci je před okresním soudem jako soudem nalézacím. Tento soud provádí důkazy při respektování zásad bezprostřednosti a ústnosti. Je povinen je hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu). Pokud zhodnotí všechny relevantní důkazy (některé podstatné nepomine), hodnotí je v souladu s citovaným zákonným ustanovením a podle zásad logiky, nepřísluší krajskému soudu hodnotit důkazy jinak nebo dávat okresnímu soudu k takovému hodnocení závazný pokyn. Může tak výjimečně učinit (rozhodnout sám rozsudkem) jen tehdy, pokud by sám v odvolacím řízení provedl některé podstatné důkazy provedené již soudem I. stupně nebo důkazy nové. K tomu však soud II. stupně neměl v projednávané věci důvod. I v případě, že by odvolací soud sám důkazy provedl, musí je hodnotit v návaznosti na důkazy provedené okresním soudem v hlavním líčení a je vázán hodnocením těchto důkazů nalézacím soudem.

Okresní soud ve vztahu k jednání popsanému pod body 1) - 3) výroku o vině i ve vztahu k jednání popsanému ve zprošťujícím výroku dostal (na rozdíl od prvního zprošťujícího rozsudku) výše uvedeným zásadám pro hodnocení důkazů. Pokud jde o odsuzující část, nepochybil, když vycházel především ze svědeckých výpovědí obou poškozených J. P. a V. B. V odůvodnění napadeného rozsudku náležitě tento svůj postup vysvětlil a vyložil, z jakých důvodů uvěřil poškozeným a naopak neakceptoval obhajobu obžalovaného. Výpovědi obou poškozených rozhodně neobsahovaly tak podstatné rozpory, aby to svědčilo pro jejich nevěrohodnost. Pokud se v jejich výpovědích vzájemné rozpory objevily, nešlo o rozpory zásadní. Věrohodnost poškozených byla podporována znaleckými posudky, které vypracovaly znalci se zaměřením na klinickou psychologii a dětskou a dorostovou psychiatrii.

Ze zmíněných znaleckých posudků mimo jiné vyplynulo, že u poškozených nebyl zjištěn (a to ani dalšími důkazy) motiv obžalovaného krivě obvinít a způsobit jeho trestní stíhání. Bylo prokázáno, že věc vyšla najevo až s dlouhým časovým odstupem po stíhaném jednání a poté, co v časopisu Reflex vyšel článek o pohlavním zneužívání dětí na dětských táborech. Teprve poté se poškozený V. B. svěřil své sestře, že se mu stalo něco podobného, následně se svěřil psychologce, u které byl toho času v péči s jinými problémy, následovalo šetření Fondu ohrožených dětí, jeho spolupráce s rodinami poškozených a oznámení věci policii. Ani z těchto skutečností nelze motiv pomsty ze strany poškozených dovodit.

Krajský soud musí rozhodně odmítnout námitky obžalovaného, že se poškození po zveřejnění věci a zahájení trestního stíhání dostali do jakéhosi „kolotoče“, z něhož už nedokázali vystoupit, podlehlí „hysterii“, která v souvislosti s projednávanou věcí vznikla, anebo se může jednat o „pomstu či podivnou hru nezletilých“, kteří se v pubertě pokusili „udělat zajímavými“. Tyto argumenty jsou naprosto důkazně nepodložené, spekulativní a tendenční a jsou vyvráceny zejména závěry psychiatricko-psychologických znaleckých posudků.

Krajský soud považuje za nutné reagovat na konkrétní námitky obžalovaného, které se vztahují k odsuzující části napadeného rozsudku. Pokud se namítá, že rodiče poškozených vypovídali až z třetí ruky, jejich výpovědi jsou pouze podpůrnými důkazy, přičemž primárními jsou věrohodné svědecké výpovědi jednotlivých poškozených. Je pravda, že poškození ani jejich rodiče trestní oznámení na obžalovaného nepodávali, geneze celé věci je

popsána výše. Pokud rodiče poškozené na tábore navštívili a nevšimli si žádných známek svědčících pro jednání obžalovaného, bylo to tím, že jednání obžalovaného spočívající v pohlavním zneužívání poškozených nebylo extrémně intenzivní, bylo jejich první zkušeností s těmito praktikami zasahujícími jejich intimní sféru a poškození se z pochopitelných důvodů (například studu) zdráhali rodičům svěřit. Za spekulativní a důkazně nepodložené je třeba označit též tvrzení obžalovaného, že Fond ohrožených dětí postupoval v projednávané věci neobjektivně a jeho cílem je kriminalizace podobných případů mimo jiné proto, aby fond dostával finanční prostředky.

Obžalovaný namítal, že v současné době by poškození zřejmě vypovídali jinak. Tuto námitku argumentačně podpořil částí výpovědi matky poškozeného V. B. B., která mimo jiné uvedla, že současný postoj poškozeného je takový, že nechce nikomu ublížit, jediná jeho touha je, aby to skončilo, nemá zájem, aby obžalovaný šel do vězení, je mu ho líto, byl by rád, i kdyby to skončilo tak, že by obžalovaného neodsoudili. Zmíněné aktuální stanovisko poškozeného V. B. B. rozhodně nelze vykládat způsobem prezentovaným obhajobou. Nelze ho tedy vykládat tak, že by se poškozený přiznal k tomu, že vypovídal nepravdivě. Naopak svědčí o tom, že se náhled poškozeného na prokázané jednání obžalovaného s odstupem doby posunul, že toto jednání nezanechalo na jeho psychice výrazně negativní následky a že neměl ani nemá v úmyslu se obžalovanému mstít nebo proti němu křivě vypovídat. Proto krajský soud považuje za nadbytečné znovu jmenovaného poškozeného vyslýchat, jak naznačoval obžalovaný v písemném odvolání.

Pokud okresní soud v popisu skutku ve výroku o vině pod bodem 2) dospěl k závěru, že obžalovaný poškozeného V. B. B. pohlavně zneužíval zde popsáným způsobem nejméně v jednom případě, postupoval podle zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a zohlednil časové údaje a možnosti vyplývající z výpovědi svědka J. P. (viz. odůvodnění napadeného rozsudku). Pokud svědci (zejména P. C. a M. F.) potvrzovaly obhajobu obžalovaného o tom, že po celou dobu obou táborů spaly s obžalovaným a žádné dítě s ním nespalo, soud I. stupně k ní zaujal adekvátní postoj. Výpovědi těchto svědkyň je třeba hodnotit obezřetně, neboť se jednalo kamarádky obžalovaného, rovněž vedoucí na obou táborech, přičemž je patrná tendence vyvinutí obžalovaného a snaha obhájit činnost sdružení. Z provedených důkazů vyplynulo, že režim na táborech byl (a to i pokud jde o nocování) poměrně volný a provozovaly se tam činnosti neúměrné věku dětí a jejich osobnostní a mravní vyspělosti (konzumace alkoholu pod dohledem vedoucích, promítání filmů pro náročného diváka obvykle nepřístupných nezletilým dětem s krutými nebo erotickými scénami, společné saunování nahých dětí a dospělých bez rozdílu pohlaví, volné posuzování možnosti spánku na jedné posteli vedoucích s dětmi atd. – viz. závěry znaleckých psychiatricko - psychologického posudků například na čl. 329). Z provedených důkazů rozhodně nevyplynulo, že by obžalovaný absolutně neměl příležitost poškozené pohlavně zneužívat způsobem popsáným pod body 1) – 3) výroku o vině napadeného rozsudku.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkami obžalovaného směřující k nedostatečnému popisu objektivní stránky trestného činu ve výroku o vině. Naopak soud I. stupně konkrétně popsal, za jakých okolností, v kolika případech a jak konkrétně obžalovaný oba poškozené pohlavně zneužíval (hladil po zádech i po těle, sahal jim na přirození, stimuloval penis, hladil na intimních místech, dráždil penis apod.). Lichá je i námitka obžalovaného, že sdělení obvinění (usnesení o zahájení trestního stíhání) neobsahuje

objektivní i subjektivní stránku stíhaných trestných činů. Naopak podle přesvědčení odvolacího soudu usnesení o zahájení trestního stíhání všechny potřebné náležitosti obsahuje a subjektivní stránka stíhaných trestných činů včetně vědomosti obžalovaného o věku poškozených je dovoditelná z popisu objektivní stránky (jednání obžalovaného).

E.

Lze akceptovat závěr okresního soudu, který jednání obžalovaného pod body 1) a 2) výroku o vině (na táboře v roce 2007) posoudil jako jediný skutek naplňující znaky pokračujících trestných činů, jednání pod bodem 3) (na táboře v roce 2008) posoudil jako další samostatný skutek. Pro tento závěr svědčí časový odstup téměř 1 roku mezi ukončením jednání pod body 1) a 2) a jednáním pod bodem 3).

Soud I. stupně nepochybil, když oba skutky právně posoudil jako pokračující trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona. Jednání obžalovaného popsané v napadeném rozsudku lze nepochybně podřadit pod „jiný způsob pohlavního zneužití“ ve smyslu skutkové podstaty tohoto trestného činu. Za takové lze považovat výše popsané aktivity obžalovaného, tedy například hlazení po zádech i po těle, sahání na přirození, stimulování a dráždění penisu apod. Obžalovaný se tohoto jednání dopustil vůči poškozeným, kteří v té době byli osobami mladšími 15 let, o čemž obžalovaný jako vedoucí na táboře nepochybně věděl.

Okresní soud dospěl též ke správnému závěru, že obžalovaný naplnil kvalifikační znak skutkové podstaty tohoto trestného činu uvedený v § 242 odst. 2 trestního zákona, neboť spáchal čin na osobě svěřené jeho doзору zneužívaje její závislosti. Obžalovaný na táborech v roce 2007 i 2008 nepochybně působil jako vedoucí, měl na starosti organizaci a realizaci činnosti dětí, měl nad nimi dozor a odpovídal za ně. Není podstatné, zda v hierarchii vedoucích byl „nejbližším nadřízeným“ poškozených či nikoli. O osobu svěřenou doзору pachatele jde tehdy, jestliže pachatel má právo a povinnost na ni dohlížet a bdít nad ní. Stav zneužití závislosti předpokládá stav, kdy poškozený je v určitém směru odkázán na pachatele a je tím omezena svoboda jeho rozhodování. Nedostatku úplné svobody pak pachatel využívá k realizaci svých záměrů. O takový případ se v posuzované věci jedná. Poškození se jednání obžalovaného nebránili, neprotestovali ani se bezprostředně poté nikomu nesvětili, neboť jím byli evidentně zaskočeni a měli obavu, že by to pro ně mohlo znamenat po další dobu trvání tábora i při mimotáborových činnostech sdružení ████████ nepříznivé důsledky. Právě tohoto stavu obžalovaný zneužil.

Ve vztahu k trestnému činu pohlavního zneužívání je u obžalovaného nepochybně dáno úmyslné zavinění. Obžalovaný věděl, že se vůči poškozeným dopouští jednání, které zasahuje do jejich intimní sféry a které lze hodnotit jako pohlavní zneužívání. Nepochybně znal skutečný věk poškozených a věděl, že jsou osobami mladšími 15 let. Ve vztahu k základní skutkové podstatě je dáno zavinění ve formě přímého úmyslu. Totéž platí i ve vztahu k naplnění zmíněné kvalifikované skutkové podstaty. Obžalovaný věděl, že poškození jsou na něm jako na vedoucím tábora závislí a této skutečnosti a omezené možnosti jejich rozhodování využil k jejich pohlavnímu zneužívání. Motiv jednání obžalovaného se nepodařil jednoznačně prokázat. Nebylo prokázáno, že by jím bylo jeho sexuální uspokojení. Tento motiv však není obligatorním znakem trestného činu podle § 242 trestního zákona a pachatel se ho může dopustit jednáním podřaditelným pod znak „jiným způsobem pohlavně zneužije“,

aniž by tím sledoval vlastní sexuální uspokojení. Jednání obžalovaného zapadá do rámce výše uvedených nepřiměřených aktivit sdružení.

Soud I. stupně nepochybil, když jednání obžalovaného pod body 1) – 3) výroku o vině právně posoudil též jako pokračující trestné činy ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Svým jednáním narušil mravní vývoj poškozených a porušil jejich pohlavní nedotknutelnost. Poškozené tedy svedl k nemravnému životu a vydal je tím nebezpečí zpustnutí. Objektem zmíněného trestného činu je zájem na řádné výchově osob mladších 18 let, která má být vedena v souladu se zásadami morálky občanské společnosti. Jednání obžalovaného nepochybně bylo v rozporu s těmito zásadami, obžalovaný neoprávněně zasáhl do intimní integrity poškozených, což mohlo vést k tomu, že si poškození v důsledku jeho jednání mohli osvojit škodlivé návyky, které jsou v rozporu se zmíněnými obecnými morálními zásadami občanské společnosti. V té souvislosti je třeba zdůraznit, že poškození strpěli jednání obžalovaného nedobrovolně a pro naplnění skutkové podstaty trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže nemusí stav zpustnutí u poškozeného skutečně nastat, ale stačí, když je jednáním pachatele vyvoláno nebezpečí jeho vzniku.

Okresní soud však pochybil, pokud jednání obžalovaného právně posoudil též jako trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 **písm. c)** trestního zákona, tedy že obžalovaný vydal úmyslně poškozené nebezpečí zpustnutí též tím, že **závažným způsobem porušil svou povinnost pečovat o osobu mladší než 18 let**. Pachatelem trestného činu v této alternativně může být jen ten, kdo má povinnost pečovat o osobu mladší než 18 let a tuto závažným způsobem poruší. Zpravidla to bývají rodiče dítěte nebo další osoby blízké, které mají povinnost o něj pečovat. Může to být i osoba, která smluvně nebo jiným způsobem převzala nezletilého od rodičů do opatrování a zavázala se o něj pečovat.

Ustanovení § 217 odst. 1 písm. c) trestního zákona tam bylo doplněno zákonem č. 218/2003 Sb. o soudnictví ve věcech mládeže. Důvodová zpráva k tomu konstatuje, že v souladu s tím, že trestní odpovědnost mladistvých jakož i činy jinak trestné spáchané dětmi mladšími 15 let, zpravidla souvisí s nedostatky v péči rodičů popřípadě i dalších osob z jejich okolí, zákonodárce prohlubuje a zpřesňuje právní úpravu skutkové podstaty trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 trestního zákona, a to zejména v tom směru, že trestné bude i závažné porušení povinnosti pečovat o osobu mladší než 18 let. Z toho lze dovodit, že zmíněná skutková podstata dopadá zejména na osoby povinné primárně pečovat o dítě, tedy rodiče a osoby blízké. Rozšiřovat výklad tohoto ustanovení i na případy závažného porušení péče vedoucího, který na táboře relativně krátkodobě a dočasně pečuje o svěřené dítě, by podle názoru krajského soudu vybočovalo z těchto mezí a bylo neúměrně rozšiřující.

Krajský soud ze zmíněných důvodů § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině pod body 1) – 3) a podle § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že uznal obžalovaného vinným ve shodě se skutkovými zjištěními uvedenými pod těmito body výroku o vině a jeho jednání (u obou skutků) právně posoudil shodně jako nalézací soud v napadeném rozsudku s tím rozdílem, že **pominul právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. c) trestního zákona**. Soud II. stupně dodává, že okresní soud správně vyřešil otázku časové působnosti trestních zákonů a dospěl k závěru, že trestní zákoník č. 40/2009 Sb. účinný v době rozhodování není pro obžalovaného příznivější než trestní zákon č. 140/1961 Sb. účinný v době spáchání činu, a proto aplikoval posledně citovaný trestněprávní předpis.

F.

Okresní soud podle názoru soudu II. stupně zákonným způsobem hodnotil provedené důkazy i ve vztahu ke skutku, který je předmětem zprošťujícího výroku. Obžalovanému bylo kladeno za vinu, že v přesně nezjištěných dnech v období od 13.11.2008 do 17.11.2008 při přechodu Nízkých Tater ve Slovenské republice spal na jednom dvojlůžku s tehdy ■■■■■ K■■■■■ V■■■■■, která mu byla jako tzv. patronovi svěřena, přičemž poškozenou asi 20 minut osahával na holém těle pod pyžamem, sahal ji na prsa a hladil po holých nohách a lýtkách.

Soud I. stupně dospěl k odpovídajícímu závěru, že přes závěry psychiatricko-psychologického znaleckého posudku není věrohodnost výpovědi poškozené K■■■■■ V■■■■■ natolik jednoznačná, aby pouze na jejím základě při absenci dalších usvědčujících důkazů mohlo být rozhodnuto o vině obžalovaného tímto jednáním. Zásadní je zjištění, že poškozená podle vlastní výpovědi pociťovala výše popsané jednání obžalovaného negativně, nicméně provedenými důkazy (zejména výpovědí svědka M■■■■■ D■■■■■, o jehož věrohodnosti ve vztahu k tomuto jednání není důvod pochybovat) bylo zjištěno, že při následném zájezdu do Paříže v době, kdy poškozené již bylo ■■■ let, si tato dobrovolně lehla na společné lůžko mezi obžalovaného a svědka, ačkoli měla možnost spát na jiné samostatné posteli. Poškozená tuto skutečnost připustila a své nelogické jednání přisoudila vlivu požitého alkoholu. K námitce státního zástupce lze dodat, že z provedeného dokazování není zřejmé, zda poškozená alkohol požila s vědomím obžalovaného jako jejího vedoucího nebo tajně. Zmíněné pochybnosti snižují věrohodnost výpovědi poškozené a i vzhledem k dalším skutečnostem, na které poukazuje soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, a při popěrném stanovisku obžalovaného není k dispozici věrohodný usvědčující důkaz, který by postačoval pro uznání obžalovaného vinným. Soud I. stupně proto nepochybil, když pro tento skutek obžalovaného zprostil obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stíhaný skutek stal. Krajský soud ponechal zprošťující výrok v napadeném rozsudku beze změny.

G.

Krajský soud musel v návaznosti na zrušení výroku o vině zrušit v napadeném rozsudku i výrok o trestu. Nic mu nebránilo v tom, aby o něm znovu rozhodl. Při stanovení druhu a výměry trestu se řídil zákonnými hledisky a vzal v úvahu obdobná zjištění jako soud I. stupně. Obžalovanému přitěžovalo, že mu byl trest ukládán za více pokračujících trestných činů (trestného jednání se dopustil vůči dvěma poškozenými). Jako osoba zodpovědná za řádnou výchovu svěřenců (účastníků tábora) se měl zvlášť vyvarovat podobného jednání. Naopak obžalovanému polehčuje dosavadní bezúhonnost a při stanovení trestu je třeba vzít v úvahu i dobu, která od spáchání činu uplynula, přičemž na délce trestního řízení obžalovaný nenese vinu. Jeho délku trestního řízení způsobila zejména nutnost provádět poměrně rozsáhlé dokazování v řízení před soudem.

Krajský soud obžalovanému ukládal trest za více trestných činů spáchaných ve vícečinném i jednočinném souběhu jako úhrnný podle zásad uvedených v § 35 odst. 1 trestního zákona. Přes dílčí zmírnění právní kvalifikace nepovažoval za nutné nic měnit na druzích ani výměrách trestů, které obžalovanému uložil okresní soud v napadeném rozsudku. Má za to, že kombinace podmíněně odloženého trestu odnětí svobody s trestem zákazu

činnosti může splnit účel trestu. Proto obžalovanému uložil podle § 242 odst. 2 trestního zákona úhrnný trest odnětí svobody vyměřený na dolní hranici trestní sazby tohoto zákonného ustanovení (od 2 do 10 let) a jeho výkon mu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let, tedy v polovině zákonného rozpětí uvedeného v § 59 odst. 1 trestního zákona.

Obžalovaný se dopustil trestných činů, jimiž byl uznán vinným, v průběhu letních táborů organizovaných občanským sdružením, které se zabývá zájmovou činností s dětmi a mládeží. Dopustil se ho právě při realizaci zájmové činnosti na letních táborech vůči svěřeným dětem. Souvislost mezi touto činností a trestným jednáním obžalovaného je nepochybně dána. Okresní soud proto obžalovanému uložil podle § 49 odst. 1 trestního zákona též trest zákazu činnosti, konkrétně zákazu veškerých činností souvisejících s prací s dětmi a mladistvými, a to ve výměře 5 roků, tedy ještě v dolní polovině zákonného rozpětí (od 1 roku do 10 let).

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 6.10.2014

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Hálová